అందరికీ ఆనందం అందిస్తూ, కళకళలాడే అలంకారాలతో కనువిందు కొలిపిస్తూ, గుబుల్కొన్న పునుగు జవాది తావులను విరజిమ్ముతూ, పందిట్లో పెండ్లి అవుతున్నది.

వధూవరులు పెండ్లిపీటలమీద కూర్చొని వున్నారు. కౌటుక రేఖలలో ప్రేమవల్లికలను పెనవైచి, ముగ్ధ వికచ ప్రసూనాన్ని తలపించే మోహనరూపంతో తనను ఇతరులు కననివిధంగా తన పతిని క్రీగంట చూస్తూ ఆనందిస్తున్నది పెండ్లికూతురు. కలకాలం నుండి తాను కంటూవున్న కలలు ఫలించినట్లుగా తనజన్మ తరించినట్లుగా, అవి తన జీవితంలోని మరువలేని క్షణాలుగా ఎంచుకొంటూ తన ప్రక్కన కూర్చున్న అర్ధాంగిని తన హృదయపీఠంమీద నిలుపుకొన్న ఆరాధ్యదేవతగా తలచుకొంటూ, కొలుచుకొంటూ పులకరిస్తున్నాడు పెండ్లి కుమారుడు.

ఎవరిముఖం చూచినా ఆనందంతో కళకళలాడుతూన్నది. పురోహితులు చదువుతూవున్న మంత్రాలు పందిరి నలుమూలలా ప్రతిధ్వనిస్తున్నది. 'నీవుంటేచాలు కొండంత సాహ్యము, నేనుంటేది నీలోనే' అనే గ్రామఫోన్ రికార్డు మైక్ నుండి వినవస్తున్నది. అటూ ఇటూ హడావుడిగా తిరుగుతూవున్న స్త్రీ పురుషులు ఒకరి నొకరు తాకుకుంటూ, అప్రయత్నంగా లభించిన స్పర్శసుఖాన్ని అనుకోకుండానే అనుభవిస్తూ లొట్టలు వేస్తున్నారు. విద్యార్థులు యిద్దరు ఆడ

అరువు సొమ్ము

ర్తాతో మాటి మాటికి గడియారాల వంక చూసుకొంటూ వున్నారు. ముహూర్తానికి సరిగా రెండు నిముషాల వ్యవధిమాత్రమే వున్నది. పెళ్ళివారి హృదయాలు అతివేగముగా కొట్టుకొసాగినవి. వారి హృదయ స్పందనాలకు శ్రుతిగా మేళగాళ్ళు తమ నైపుణ్యాన్ని ప్రదర్శిస్తూ వడివడిగా వాయిద్యాలను వాయిస్తున్నారు.

ఇంతలో అకస్మాత్తుగా ఒకమూల పెద్ద గోల బయల్దేరింది. పెండ్లికొడుకు మంగళసూత్రం కట్టేశాడు. పెండ్లికుమార్తె మెడలో ఆ మూడుముళ్ళూ పడిపోయినవి. సరిగా అదేసమయంలో అరవింద మెడలోని చంద్రహారం అంతరాన మయిపోయింది. సభలో కలకలం బయల్దేరింది. అందరూ ఆ మూలకు చేరుకొన్నారు. అందరికన్నాముందు అరవింద భర్త రంగారావు అక్కడకు చేరుకొన్నాడు.

"ఆ...ఏమయింది అరూ?" అంటూ ఆదుర్దాతో ప్రశ్నించాడు. అరవిందవెంటనే సమాధానం ఇవ్వలేకపోయింది.

"చంద్రహారం క...క...కనిపించటం లేదండీ."

"అది అలాగా ఎప్పుడు పోయిందో?"

"ఏమో మరి. ఇప్పుడే చూసుకొంటున్నాను."

'వెదకండి, వెదకండి' అన్నారు అక్కడ చేరినవారు అందరు. అప్పుడప్పుడే కథలు వ్రాయటం మొదలెట్టిన ఒక డిటెక్టివ్ రచయిత, పెండ్లికొడుకుతరఫు బంధువు అందరిని త్రోసుకొని ముందుకు వచ్చాడు.

"ఏమండి ఆ హారం బరువు ఎంత వుంటుంది?"

"షుమారు యిరవై కాసులు వుంటుందండి."

"మీరు దాన్ని చివరసారిగా చూసింది ఎప్పుడు?"

"ఉదయం పది గంటలకు."

"దానిమీద మీ పేరువున్నదా?"

"లేదు."

"మీకు ఎవరన్నా విరోధులు వున్నారా?"

"లేరు."

"క్షమించండి. మీరు మీ భర్తగారు అన్యోన్యంగా వుంటారా?"

అరవింద విచారం ఒక్కసారిగా కోపంగా మారిపోయింది.

'చాలు చాలు బైటకు నడవండి' అని కసిరింది.

ఆ డిటెక్టివ్ రచయిత తను యీ సంఘటనను ఆధారంగా తీసికొని వ్రాయబోయే కథకు 'చంద్రమతి చంద్రహారం' 'పండిట్లో దొరికిన బండీ, 'దొంగ ఎవరు?'......' యీ మూడింటిలో యే పేరు పెడదామా అని ఆలోచించుకొంటూ బైటకు నడిచాడు. రంగారావు అరవిందలు యిద్దరు ఒకరి మొఖాలు ఒకరు చూసుకొన్నారు. వారి వదనాలు పూర్తిగా వాడిపోయివున్నవి. ఏ మాత్రమూ జీవకళ అగుపించటంలేదు. అసలు యేమి జరిగింది అంటే?

* * *

ఆ రోజు సాయంకాలం రంగారావు ఆఫీసునుండి యింటికి వచ్చేసరికి అరవింద ఎప్పటి మాదిరిగా తనకోసం ఎదురుచూస్తూ గుమ్మంలో నిలుచొనిలేదు.

ఎప్పుడైతే తాను ఆఫీసునుండి తిరిగి వచ్చేసరికి అరవింద ఎదురుచూస్తూ వాకిట్లో నిలుచొని వుండదో, ఎప్పుడైతే వంట గిన్నెలు ఒకదానిమీద ఒకటి ద్వంద్వ యుద్ధం ప్రకటించి స్వల్పవిరామంతో ధన ధనమని చప్పుడు చేస్తూవుంటయ్యో, ఎప్పుడైతే చిన్నారి చిట్టిబాబు చెంప అర అంగుళం యెత్తున అనవసరంగా వాచి వుంటుందో, అప్పుడే తనభార్య అరవింద కోపంతో ధుమ ధుమ లాడిపోతూ వుంటుంది అని సులువుగా తెలుసుకొంటాడు రంగారావు.

ఆనాడు అరవింద అరవిచ్చిన అందమైన కన్నులతో అతనిరాకకు యెదురుచూస్తూ నిలచిలేదు. అంటే, అర్ధాంగి అరవింద ప్రస్తుతం కోపగృహంలో వున్నదన్నమాట.

"ఏమిటి అరూ? ఒంట్లో బాగాలేదా లేక యింట్లో బాగాలేదా?" అంటూ పరామర్శించాడు కోటుతీసి వంకెకు తగిలిస్తూ రంగారావు.

అరవింద నోరువిప్పలేదు.

"నిన్నే...ఏం మాట్లాడవేం?"

"......"

"అబ్బో, కోపంవచ్చిందా?"

"......"

"ఏలనే అలుకా ఓ బంగరు చిలుకా" అంటూ ఒక్క రాగం విదిలించాడు.

అరవింద ఒక్కసారిగా నవ్వేసింది.

"బాగానేవుంది. నవ్వించటం ఒక్కటి నేర్చుకొన్నారు."

"ఇది మరీ బాగావుందికదూ? నోరు విప్పకుండా మూతి బిగించుకొని కూర్చోవటం. కారణంలేని రణం ప్రకటిస్తే నేను మాత్రం యేం చేయగలను?"

"అబ్బె ఏమీ లేదండి"

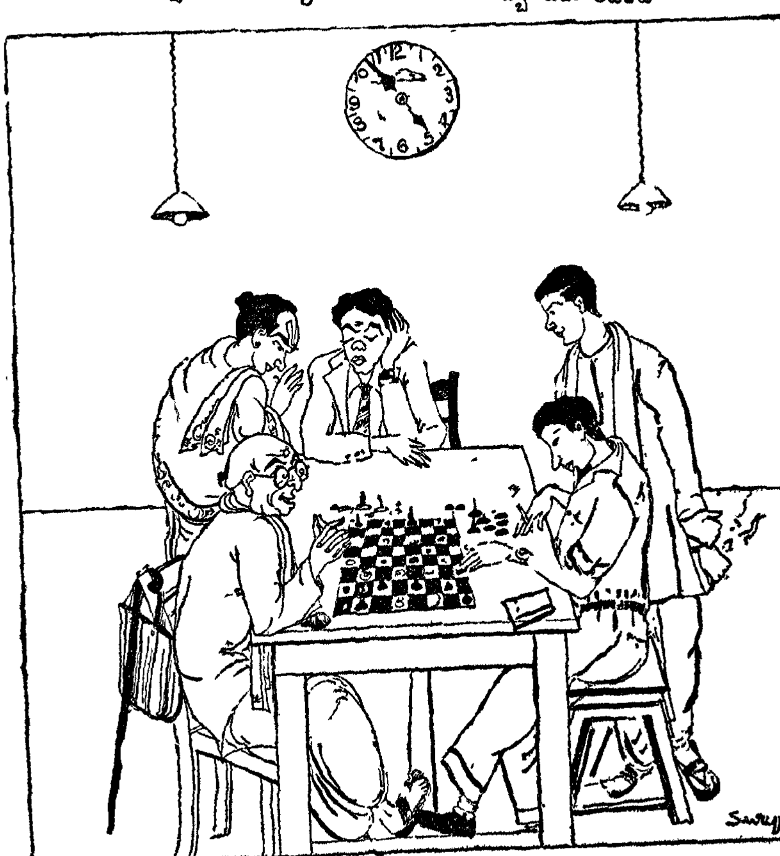

—చిత్రకారుడు: అ. సూర్యారావు.

"అట్టే ఏమీ లేకపోతే యీ సత్యాగ్రహం ఎందుకు చెప్పండి"

"సత్యాగ్రహమూ లేదు, సాధింపూ లేదు"

"అదిసరే అసలు విషయం సెలవివ్వండి."

"ఆ...ఏమీ లేదండి. మా చెల్లాయి..."

"ఆ ఏం? మీ చెల్లాయి కులాసాగా వుంది కదా?" అంటూ ఆదుర్దాతో అడ్డువచ్చాడు రంగారావు.

"ఆ క్షేమంగానే వుందండి. మా చెల్లాయి పెండ్లిముహూర్తం నిశ్చయించామని వ్రాశారండి నాన్నగారు."

రంగారావు పొట్ట చెక్కలయ్యేటట్లు నవ్వసాగాడు

"మీ చెల్లాయి పెండ్లి అయితే నీకు కోపం ఎందుకు? నీకు చేసిన తరువాతనేగా నీ చెల్లాయి పెండ్లి చేస్తున్నది—అందుకు నీ ఆగ్రహమా?"

"బాగానేవుంది మీ తెలివి."

"మరి సంతోషించాంగాని యీ కోపతాపాలెందుకు?"

"సంతోషించాంలెండి దొరగారి సలహాకు."

"అదే నేనూ అనటం సంతోషించమనే"

"చెప్పానుగదూ సంతోషించామని."

"అట్టే నీవు కోపంతో అంటున్నావు సంతోషించమని. అంటే దుఃఖిస్తున్నామని అర్థం చంపక అసలు గొడవ యేమిటో చెప్పేద్దూ బాబూ!"

"అవును అయ్యగారికి అన్నీ గొడవలే—మీ పని అయితే అరనిముషంలో చేసేసుకొంటారు."

"నీకు ఒక నమస్కారం చేస్తాను. అసలు విషయం చెప్పమన్నానా?"

"అవును. అవును. నమస్కారాలు చేసి తప్పించుకొంటారు."

"అది సరేగాని చెల్లాయి వివాహానికి అక్కగారి ఆగ్రహానికి యేమిటా సంబంధం అని?"

"ఏమీ లేదండి. పెండ్లికి వెళ్లాలంటే మొగవాళ్లకేం. మీరు యెలాగైనా వెళ్ళిపోగలరు. ఆడవాళ్ళకు అన్నీ హంగులు వుండాలి."

"అవును ఉండాలి కాదని ఎవరన్నారు? మొన్ననే కదా క్రొత్తచీరలు కొన్నది."

"హంగు అంటే చీరలు ఒక్కటేననిటండి?"

"ఇంకా యేం కావాలో చెప్పరాదూ?"

"మీకు తెలీదేమిటండి?"

"తెలుస్తే నిన్ను అడగటం ఎందుకు?"

"ఆ. ఏమి లేదండి. ఒక చిన్న గొలుసు కూడా వుంటే బావుంటుందండి"

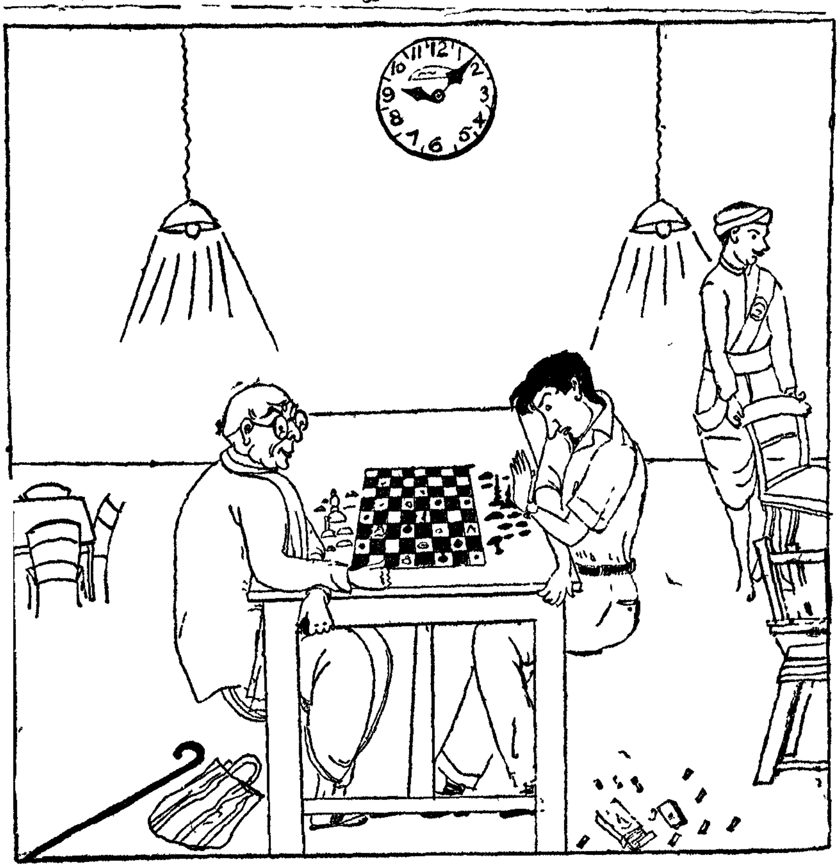

"ఓ అదా? భేష్, సెభాష్. ఎవరు కావన్నారు? గొలుసు వుంటే బాగానే వుంటుంది"

"అవును కదండీ"

"అవును కానిండీ మరి మనకు గొలుసు లేదు కదండీ."

"బాగానే వుందండి. లేదు కాబట్టే చేయించమని చెప్పటం."

"బాగానేవుంది. నీకు తెలీని ఖజానా దగ్గర యేముంది? గొలుసు అంటే మాటలతో వస్తుందా?"

"సరేలెండి. నా ముఖానికి అంత అదృష్టం లేనప్పుడు మీరు మాత్రం యేం చేస్తారు? నేనే మానేస్తాను. పెండ్లీ లేదు గిండీ లేదు."

"ఇది మరీ బావుంది. చెల్లెలి పెండ్లికి యెవరేనా వెళ్లకుండా వుంటారా?"

"ఎవరూ వుండరుగాని బోసిమెడతో వెళేవారుకూడా యెవరూ వుండరు."

"అయితే నన్నుయేమి చేయమంటావు?"

"ఏమీ చేయవొద్దులెండి" అంటూ అకస్మాత్తుగా లేచి నిలుచొని విసురుగా రుసరుసలాడుతూ లోనికి పరిగెత్తబోయే అర్ధాంగి కొంగుపట్టుకొని,

"ఆగు ఆగూ! ఒక ఐడియా" అన్నాడు రంగారావు ఏమిటో చెప్పండి అన్నట్లు అతనివైపు చూసింది అరవింద.

"ఆ. ఏమంటే. మీ ఫ్రెండు సరోజిని యిప్పుడు యిక్కడనే వుంటున్నదిగా? మీ యిదరు మంచి ఫ్రెండ్లు గదా? వాళ్ళాయన అసిస్టెంటు సెక్రటరి. అదిగాక బాగా వున్నవారు. పెండ్లికి వెళ్ళివచ్చిందాకా యేదన్నా చంద్రహారం యివ్వమంటే తప్పక యిచ్చేస్తుంది. మళ్ళి యిచ్చెయ్యవచ్చు. ఏమంటావ్?"

అరవిందముఖం ఒక్కసారిగా విప్పారింది. తనకు అంతవరకు ఆ ఐడియా రానందుకు ఆశ్చర్యపడింది. అనవసరంగా ఆయన మీద అలిగినందుకు నొచ్చుకున్నది. "మీరు చాలా మంచివారు సుమండీ. మంచిసలహా యిచ్చారు. మరి యిప్పుడే వెళ్ళివస్తాను సరోజిని యింటికి."

"ముందు ముడుపు చెల్లించుకొని మరీ వెళ్ళండి. పరా మాయాలే. ఇక్కడ సలహాలు ఫ్రీగా యివ్వబడవు" అంటూ రంగారావు తన రెండు బాహువులను ముందుకు చాచాడు.

"చాలులెండి సరసాలు. వేళాకోళాలకు వేళాపాళా లేదా?" అంటూ విక్కిరిస్తూ తుర్రుమని లోనకు పారిపోయి, చీర మార్చుకొని అప్పుడే బయల్దేరింది సరోజినియింటికి అరవింద.

సరోజిని తనకండ్లను తాను నమ్మలేకపోయింది ఎన్నాళ్ళకో అగుపించిన ప్రాణస్నేహితురాలిని చూచి ఆమె మనస్సు ఆనం

★ అరువు సొమ్ము ★

దంతో పరవళ్లు త్రొక్కింది. ఎంతో ఆనందంతో, ఆదరంతో, ఆప్యాయతతో ఆహ్వానించింది లోనకు అరవిందను. ఆ రోజుల్లో తాము బడిలో చదువుకొనే రోజుల్లో హృదయాలు విప్పుకొని యెన్నో కబురు చెప్పుకొనేవారు. ఒక్కొక్కసారి ఒకరి యింట్లో ఒకరు భోజనాలుచేసి ఒకేమంచం మీద పడుకొనేవారు. కాని బ్రతుకులో కొందరికి గతుకుబాటలు, మరికొందరికి కోకిలపాటలు. సరోజిని భర్త ధనికుడు. అదీగాక మంచి ఉద్యోగమువుంది. అరవింద చదువుకునే రోజుల్లో అందాలబరిణె అనే పేరు పొందింది. కాని, ఆమె అందానికి తగిన ఆనందం లభించలేదు తరువాత ఆమెకు. ఆమె భర్త అధిక సంఖ్యాకుల్లో ఒకడైన అప్పర్ డివిజన్ గుమస్తా. వచ్చే జీతంలో సంసారం గడవటమే చాలా కష్టంగా వున్నది. స్నేహితురాండ్రు యిద్దరు తిరిగి తమతమ జీవితాలను గురించి హృదయాలు విప్పుకొని తనివితీరా మాటాడుకోసాగారు. ఏన్నో విషయాలు మాటాడుకొన్నారు గాని అరవింద తానువచ్చిన పనివిమాత్రం చెప్పలేదు. అరవింద మనస్సులో యేదో భావ సంఘర్షణ జరుగుతూవున్నట్లు కనిపెట్టింది సరోజిని.

"ఏమే అరూ! నీ మనస్సులో యేదో బాధపడుతున్నట్లున్నావు. చెప్పవూ?"

"అబ్బే ఏమీ లేదు."

"చెప్పకపోతే నామీద ఒట్టే"

అప్పుడు అరవిందకు చెప్పక తప్పలేదు. సరోజిని విరగబడి నవ్వింది.

"పిచ్చిపిల్లా! ఈ మాత్రం దానికి యింతగా బాధపడాలా? నాదగ్గర నీకు సంకోచం ఎందుకు?" అంటూ సరోజిని తన నగలపెట్టెను తెచ్చి అరవింద ముందు వుంచేసింది సంతోషంతో. ఆనగల్లో అరవిందకు నచ్చిన నగను నిస్సంకోచంగా తీసేసుకోమన్నది సరోజిని. నగలన్నింటిని బాగా పరిశీలించి చివరకు ఒక చంద్రహారం తీసుకొని సరోజినిదగ్గర సెలవు పుచ్చుకొని ఇంటికి వచ్చేసింది. ఆనాడు సరోజినిదగ్గర అరువుతెచ్చుకొన్న ఆ చంద్రహారమే యీనాడు అకస్మాత్తుగా మెడలోనుండి అంతర్ధానమయిపోయింది. అందుకనే ఆ ఆలుమగల ముఖాల్లో అంత భయంకరమైన భావాలు ప్రత్యక్షమైనాయి.

* * *

పెళ్లి అయిపోయింది. అరవింద చంద్రహారం ఎగిరిపోయింది. రంగారావుకు మతిపోయింది.

ఇంటికి చేరుకొన్నారన్న మాటేగాని అప్పటినుండి అరవిందా రంగారావుల కంటికి కునుకు పట్టలేదు. ఆ చంద్రహారం అందమయింది. ప్రత్యేకంగా తయారు చేయబడింది. ఇప్పుడు యేమిచేయటం? సరోజినికి యేమి సమాధానం యివ్వటం?

ఎదురు చూస్తున్న పెనుతుపాను రానే వచ్చింది సరోజిని అరవిందకు కబురంపించింది. "చంద్రహారం బావుందని చూసేందుకు మావాళ్లు యెవళ్లో పుచ్చుకున్నారు. అలాటి హారమే చేయించుకొంటారట. వారం పదిరోజుల్లో యిచ్చేస్తాను"అని సమాధానం పంపించేశాడు రంగారావు.

రంగారావుకు యేమీ తోచలేదు. ఆఫీసుకు సెలవుపెట్టేశాడు. ఇరవై రోజులకు తక్కువవుండని ఆ చంద్రహారాన్ని తయారుచేయించాలంటే కనీసం పదిపన్నెండువందలయినా వుండితీరాలి. కష్టమైనా నష్టమైనా సరోజిని చంద్రహారాన్ని సరోజినికి యిచ్చితీరాలి. లేకపోతే పరువు దక్కదు. పరువుపోయిన బ్రతుకు బరువు. వెంటనే అతను తన ప్రయత్నానికి బయల్దేరాడు. ఎన్నాళ్లనుండో వుంటున్న ఒక చిన్నయిల్లుకు బేరం పెట్టాడు. ఎవరూ కొంటామని ముందుకు రాలేదు. చివరకు బ్రహ్మప్రయత్నం మీద రెండువందలకు కొంటామని అన్నారు. తరువాత, యింకా ఒక వెయ్యరూపాయలు కావాలి వచ్చేమార్గం యేమీ అగుపించలేదు. అప్పుల్లోనే వీరన్నగారు అనే ఒక వడ్డీవ్యాపారస్తుడు వున్నాడు. ఆయనవద్ద రెండురూపాయల వడ్డీకి ఒక వెయ్యిరూపాయలు బదులు పుచ్చుకొని పదిహేనువందలకు నోటు వ్రాసి యిచ్చి ఆసొమ్ము తీసుకొని తిరిగివచ్చేశాడు.

నగరంలోవున్న నగల దుకాణాలు అన్నీ గాలించి గాలించి చివరకు ఒకదుకాణంలో సరోజిని చంద్రహారంలాటి చంద్రహారాన్ని కనుక్కున్నాడు. పన్నెండువందలు యిచ్చి దాన్ని కొన్నాడు. ఆ చంద్రహారాన్ని తీసికొని సరోజిని యింటికి బయలేరింది అరవింద. ఆ మాటా యీ మాటాచెప్పి ఆలస్యం అయినందుకు క్షమించమని, హారం మారినట్లు గుర్తిస్తుందేమోనని భయపడుతూ, ఆ చంద్రహారాన్ని సరోజినికి యిచ్చేసింది అరవింద. సరోజిని తన చంద్రహారం మారిపోయినట్లుగా యెక్కడా గుర్తించినట్లు అగుపించలేదు.

సరోజిని చంద్రహారం సరోజినికి ముట్టింది. 'అమ్మయ్యా' అనుకొన్నారు ఆలుమగలు! కాని, ఆసంతృప్తి కొన్ని క్షణాలకు మించి యెక్కువకాలం నిలువలేదు. తాము వీరన్నదగ్గర అరువుతెచ్చిన సొమ్మును తిరిగి తీర్చాలి. వచ్చేజీతంలో మిగుల్చుకొని బాకీతీర్చగలగటం అంత సులువుకాదు. వేరే ఆదాయంవచ్చేది యేమీ లేదు. మొదటలో కొంచెం అధైర్యపడినా చివరకు గుండె రాయిచేసుకుని నడుము కట్టారు. అరవింద పనిమనిషిని మాన్పించేసింది. ఇల్లు తుడవటం, బట్టలు వుతకటం, అంట్లుతోమటం...వగైరాలు అన్నీ తానే పుచ్చుకొంది. అదీగాక తీరిక సమయాల్లో ఆడపిల్లలకు ఎంబ్రాయిడరీ నేర్పటం, పంచులు కుట్టటం, జాకెటు కత్తిరించటం, సంగీతం నేర్పటం...మొదలైనవిచేసి కొంత ఆర్జించసాగింది. రంగారావు కాఫీ, బీడీ, బీడా వగైరాలకు స్వస్తి చెప్పాడు. ఆఫీసు అయిపోవటంతో

(49-వ పేజీ చూడండి)

పూవు మీ అదృష్టం చెప్పగలదు

నీ భవిష్యత్తులో ఏమి జరుగబోవునదిన్నీ, నీ సరియైన దర్శనుగురించిన్నీ నీవు తెలుసుకొనగోరినట్లయితే ఒక పోస్టు కార్డుపైన నీకు యిష్టమగు ఒక పుష్పము పేరున్నూ, నీవు వ్రాయు తేదీ, వేళ వివరములున్నూ, నీ సరియైన చిరునామాయున్నూ వెంటనే వ్రాసి పంపుము.

జ్యోతిష శాస్త్రములోని రహస్య గణితము మూలముగా మేము గుణించి, నీవు కార్డువ్రాసిన తేది లగాయతు 12 మాసములలోను నీయొక్క అదృష్టము, లాభనష్టములు, జీవితమార్గము, ఏ వ్యవహారములో నీకు జయము కలుగునో, నీ ఉద్యోగం విషయంలో మంచిచెడ్డలు, మార్పులు, ఆరోగ్యవిషయము, పరదేశగమనము, తీర్థయాత్రలు, వివాహము, స్త్రీసుఖము, సంతానము, నిధినిక్షేపములు, లాటరీ, అకస్మాద్ద్రవ్యలాభము మొదలగు వానినిగురించి స్పష్టముగా మాసవారీగా వ్రాసి రు. 1-4-0 లకు మాత్రము వి. పి. గా పంపగలము. (వి. పి. చార్జీలు ప్రత్యేకం) దుష్టగ్రహము లేవయినా వున్న యెడల శాంతిచేయు విధానంకూడా తెలుపగలము. వివరములు మా పూచీపైన పంపబడును. మేము పంపిన ఫోగటా మీకు తృప్తిగా నుండనియెడల పైకము వాపసు చేయబడును. ఒకసారి పరీక్షించి చూడుడు. మీ అడ్రసు ఇంగ్లీషులో వ్రాయండి.

Pt. DevDutt Shastri, Raj Jyotishi (WP-13) Jullundur City.

...గా అయ్య యెప్పుడొస్తాడు? మా అయ్య రానిది నేను కదలను!" అని ఆ చిన్న ప్రాణం బితుకు బితుకుమంటూనే పట్టుదల చూపుతోంది.

చాలా సేపటికి కోలాహలం తగ్గింది. మనుషులు తిరిగి వెళ్ళిపోతున్నారు. బూచోడూ, పక్క గురించి చెప్పుకుంటున్నారు. దొంగలు గురించి యేదో అనుకుంటున్నారు కాని వాళ్ళకి యేమీ చెవిని పడలేదు. విన్న ముక్కలయినా అర్థం కాలేదు. "మా అయ్యని ఆయేళ పేషిని దగర అలా కొట్టేసినారు—ఇక్కడా అలాగ సేసన్నారా? వానెందుకుండి? మా అయ్యని కొట్టినోలకి కరిసేస్తాను—యెలాను...యిప్పుడైతే...ఆ మేడయెక్క గలనా? ఎక్కితే మా అయ్య నన్ను చూసి యేల వచ్చినావని కొట్టడా? మా అయ్యకి యెవుడైనా కొట్టే అలిదరూ ఊరుకుంటారా?" ఇలా పరిపరి విధాల ఆ చిన్ని హృదయం ఆ చెత్త గృహంలోనే, ఒక ప్రక్క కంటి రెప్పలు బరువెక్కుతున్నా ఓపికాల కంపుతో ఒళ్లంత తిములుతున్నా ఆరాటం చెందుతోంది!

చూసి చూసి కన్నులు కాయలు కాసిపోయాయి- అంతా నిశ్శబ్దం ఆవరించింది. నల్లటి ఆకాశాన మిణుకుమనే చుక్కలూ—తనచుట్టూ రకరకాల వస్తు సముదాయంతో యేర్పడ్డ చెత్త యీ రెండే తోడయ్యాయి. చివరికి విసుగు జెందిన మనసుకు ఒక ఆలోచన తట్టింది. "అయ్య ఆతోవ యింటికి యెలిపోనాడేమో! లేకపోతే అలాగ ఓడ దించడానికి యెలిపోనాడేమో యెల్లి పొద్దులేసినదాకా చూస్తాను" అని అనుకొని మెల్లగా లేస్తూ చుట్టూ చూశాడు. అంతా చీకటిగా నిశ్శబ్దంగా ఉంది. భయపడి వచ్చినత్రోవ వెంబడే యింటికి పరుగెత్తాడు. గడపలో అయ్య లేడు. అలాగ అయ్యకోసం యెదురుచూస్తున్న కళ్ళు చాల సేపటికి గానీ మూతపడలేకపోయాయి.

(ఇంకా వుంది)

"పెరల్ బక్"

(29-వ పేజీ తరువాయి)

...చెప్పేవారట. వారిసిద్ధాంతమే పెరల్ బక్ స్నేహితురాలి ప్రాణాలు బలితీసుకుంది. ఆ అమ్మాయి పూర్తిగా చావకపోయినా, బలవంతంగా చంపింది వారిసిద్ధాంతం.—

ఒకసారి పెరల్ బక్ నిద్రపోతూండగా అర్ధరాత్రి ఎవరో తలుపు తట్టారు. తలుపు తీసి చూస్తే ఆవూళ్ళోనే కొత్తగా ప్రాక్టీసు పెట్టిన అమెరికన్ డాక్టరు. గుమ్మంలో నిలబడి వున్నాడు. నాలుగువీధుల అవతల ఎవరో బీదయింటి కోడలుకు కష్టపు కానుపట. మంత్రసానివల్ల కాలేదట. తెల్ల డాక్టర్లంటే మనసులో చైనీయులకు నమ్మకం లేకపోయినా, చావుబ్రదుకులమధ్యవున్న భార్యను బ్రదికించుకోడంకోసం ఆ వూర్లో వున్న ఒక్కగానొక్క అమెరికన్ డాక్టరు సహాయాన్ని అర్థించాడా అమ్మాయి భర్త.

అసలే చావుబ్రతుకుల్లో వున్న మనిషి, తను వెళ్ళి ఆపరేషన్ చేసే లోపుగానే చనిపోతే అమెరికన్ డాక్టరు చంపేశాడంటారనే భయంతో చైనీయులభాష తెలిసిన పెరల్ బక్ ని మధ్య మాట్లాడ్డానికీ, నర్సు లేనందువల్ల, నర్సుగా కూడా కొంచెం సహాయపడ్డానికీ స్వజాతీయురాలైన పెరల్ బక్ ను కోరాడా డాక్టరు.

పరాయి దేశంలో స్వజాతి వాండ్లు ఒకళ్లిద్దరువున్నా చాలు ప్రాణాలు యిస్తారు ఒకళ్ళకోసం ఒకళ్లు. వాండ్లే స్వదేశంలో వుంటే కొట్టుకు చస్తారు.

వెంటనే పెరల్ బక్, డాకర్ వెంట గుడ్డి లాంతరు వెలుతురులో నాలుగు వీధుల అవతలవున్న చైనీయుల ఇంటికి నడిచి వెళ్ళిందా అర్ధరాత్రి పూట.

బాధగాధ

గాలీ వెలుతురూ లేని, ఒక చిన్న గదిలో చిన్న మంచంమీద, ప్రసవవేదనతో అప్పటికే సగం ప్రాణంపోయిన ఆ యింటి కోడలు పడుకొని ఉంది. ఆమెపక్కనే మొరటుగా పురుడుపోయబోయిన నడివయసు మంత్రసాని భయపడుతూ నించుని వుంది - సాధారణంగా చైనాలోని పల్లెటూళ్లలో మంత్రసానిచేత కొంతంత కష్టపు కానుపైతే, కనలేని ఆయిల్లాలిని అమ్మలక్కలంతా రాల్చిపోస్తారట; అటు ఏడుతరాలూ, యిటు ఏడుతరాలూ ఎరగని తెల్ల డాక్టరు, కోడలు పురుడు పోయడానికి రావడం చూచిన అత్తగారు కళ్ళనీళ్ళు పెట్టుకుంటూ చుట్టూ చేరిన అమ్మలక్కల దగ్గర కోడల్ని తిట్టిపోయడం మొదలెట్టిందట.

డాక్టరు ఆ అమ్మాయిని పరీక్షచేసి మంత్రసాని మొరటు ప్రవర్తనవల్ల బిడ్డ కడుపులోనే చనిపోయాడనీ వెంటనే ఆపరేషన్ చేసి బిడ్డను తీయకపోతే తల్లి ప్రాణంకూడా దక్కదనీ చెప్పాడు—కాని తను ఆపరేషను చేసిన తర్వాత కూడా తల్లిప్రాణం దక్కకపోతే తను బాధ్యుణ్ణి కాననీ, అందుకు సమ్మతించితేనే ఆపరేషన్ చేసాననీ అన్నాడు. ఆ విషయాన్నే చైనీయుల భాషలో పెరల్ బక్ ను ఆ యింటివాళ్ళకి చెప్పి వాళ్ళ ఒప్పందం తీసుకోమన్నాడు—పెరల్ బక్ చెప్పింది.

"ఆపరేషన్ చేయకపోయినా ఆ అమ్మాయి చనిపోతుంది. సరేనా?" అన్నది.

"సరే" అన్నారు అత్తా, ఆ అమ్మాయి భర్తా అందరూ.

"ఆపరేషన్ చేసి తెల్ల డాక్టరు మా కోడల్ని చంపాడని అనకూడదు తర్వాత..."

"అనం" అన్నారు వాళ్లు. (సశేషం)

అరువు సొమ్ము

(16-వ పేజీ తరువాయి)

ట్యూషన్లు చెప్పి పొద్దుపోయి యింటికి వచ్చేవాడు. ఈ విధంగా కష్ట పరంపరలను యెదుర్కొంటూ అతి జాగ్రత్తగా గడుపుతూ వచ్చినా వీరన్న బాకీ తీర్చేసరికి మూడు నాలుగు సంవత్సరాలు పైగానే గడిచింది. చిటచివరకు అతి కష్టంమీద బాకీ తీరిపోయింది.

కాని, ఆ యిద్దరు యెంతో మారిపోయారు. మూడు నాలుగేండ్లలోనే యెంతో ముసలివారు అయిపోయారు. తరువాత రంగారావుకు హైద్రాబాదు ట్రాన్స్ఫర్ అయింది.

ఆ రోజు ఆదివారం. సాయంకాలం ఆరు గంటలు అవుతుంది. 'సరోజినీ' అనే పిలుపు విని వెనుదిరిగి కనుపించిన ముసలి మనిషిని చూసి నిర్ఘాంతపడి నివ్వెరపోయి చూస్తూ నిట్ట నిలువున నిల్చొనిపోయింది సరోజిని పబ్లిక్ గార్డెన్సులో.

"అలా చూస్తావేం సరూ? నేనే అరవిందను."

"ఆ...అరవిందా? అదేంటి అరూ అలా మారిపోయావేం?

నిన్ను చూసి మూడు నాలుగేండ్లు అయిందేమో? యింతలో అంతమార్పా? ఏమిటి విశేషాలు. రా" అంటూ అరవిందను ప్రక్కనేవున్న కాంటీనుకు తీసుకొని వెళ్ళింది.

వేడి వేడి కాఫీ చప్పరిస్తూ "ఏమిటి అరూ చెప్పు యిలా మారిపోయావేం?" అని ప్రశ్నించింది సరోజిని ఆతురతతో.

"నిజం చెప్పనా సరూ? నా యీ మార్పుకు నీవే కారణం."

"నేనా?" త్రాగుతూన్న కాఫీ కప్పును అలాగే విడిచేసి అర్థంకాని ఆశ్చర్యంతో ప్రశ్నించింది సరోజిని.

"అవును నీవే సరూ!" అంటూ తాను సరోజిని దగ్గరనుండి చంద్రహారం పుచ్చుకొన్నది మొదలు అప్పటివరకు జరిగిన సంఘటనలు అన్నిటిని క్రమంగా చెప్పుకు వచ్చింది అరవింద.

"ఐతే. ఎంత చిత్రంగావుంది? నేను నీకు యిచ్చిన చంద్రహారం అసలు బంగారంది కాదు. పైన బంగారపు గిల్టు. నాకు మాత్రం యేం తెలుసు? నేను నీకు యిచ్చిన హారాన్నే నాకు తిరిగి యిచ్చివేశావనుకొన్నాను"

"ఆ. అలాగా" అంటూ ఆశ్చర్యంతో కిటికీగుండా అప్పుడే నాంపల్లీ స్టేషన్ వైపుకు నడుస్తూన్న రైలు బండిని చూస్తూ అలాగే కుర్చీలో కూర్చొనిపోయింది అరవింద! ★

(మొపాసా అనుసరణ)